

Gimnaziul „Vitalie Ceban”, s. Alexăndreni, r-nul Sîngerei

Revista școlară

„Glasul copilăriei”

Octombrie 2020

Pagina de pornire

Se iau o mână de elevi precum cei de la gimn. „Vitalie Ceban” din s.Alexândreni și un profesor îndrumător precum d-na Pîslaru Mariana, apoi se lucrează bine cu ei. Se amestecă foarte bine până se omogenizează și se obține un singur **glas**. Dacă adunați corect vârstele lor și faceți o medie aritmetică, obțineți un singur răspuns – **copilărie**

Dacă puneți cele două cuvinte obținute unul lângă celălalt veți vedea că așa a prins viața ideea noastră de a realiza revista școlii– “**GLASUL COPILĂRIEI**”.

Colegiul de redacției al revistei noastre

- 1.Motruc Cristina-elevă a clasei a IX-a
- 2.Pena Nikita-elev al clasei a IX-a
- 3.Belciug Roza-Ana-elevă a clasei a VIII-a
- 4.Țurcanu Cristina-elevă a clasei a VII-a
- 5.Stadneciuc Ariadna-elevă a clasei a VII-a
- 6.Vrabie Mădălina-elevă a clasei a VI-a
- 7.Ardelean Maria-profesoară de limbă și literatură română
- 8.Pîslaru Mariana-profesoară de limbă și literatură română
- 9.Cobîlaș Lidia-profesoara de informatică/matematică
- 10.Revenco Cristina-cadru didactic de sprijin

Periodicitatea revistei: odata în lună

Profesor responsabil de revistă: Pîslaru Mariana

Cum pot să-i ajut pe cei care învață mai greu

Revenco Cristina

Motto: "Toți trăim sub același cer dar nu toți avem același orizont." - Konrad Adenauer

Poate fiecare profesor a încercat să răspundă la un moment dat la întrebări de genul: De ce nu toți elevii mei progresează în același fel? Cum pot să-i ajut pe toți să înțeleagă? Cum pot să-i ajut pe cei care învață mai greu? Un prim pas în oferirea răspunsurilor la aceste întrebări stă în faptul că profesorul ar trebui să accepte, în primul rând, diversitatea dintr-o clasă; faptul că fiecare elev are propriile sale capacități intelectuale, diferite de cele ale altor colegi, că fiecare are stilul său propriu de a învăța și fiecare are nevoile sale în privința asimilării de informații. Așadar, unul dintre cele mai importante aspecte ale învățământului actual este nevoia sa de adaptare la necesitățile copiilor, oricare ar fi acele necesități și oricare ar fi copiii – fie că sunt copiii cu CES, fie că pur și simplu sunt copii cu un ritm mult mai încet de învățare. O astfel de metodă de adaptare o constituie școala incluzivă, o școală ce se axează pe includerea acelor copiii sau chiar grupuri ce au fost anterior marginalizate și care implică în procesul de învățare și de luare a deciziilor părinții, îngrijitorii și consilierii specializați. S-a dovedit că metodele utilizate în cadrul claselor incluzive pot îmbunătăți semnificativ performanța tuturor elevilor. În comparație cu educația în centre sau școli speciale, care are riscul de a-i menține pe copii și adolescenți în afara societății, școala incluzivă constituie un teren de pregătire ideal pentru viitoarea lor integrare în societate. În loc să-i izolăm și să spunem că sunt „dificili”, „turbulenți” sau chiar „handicapați”, am putea să admitem faptul că acești copii ar putea progresa mai mult într-o clasă obișnuită, dacă noi, profesorii, am accepta că educația este pentru toți. Cel mai important lucru de luat în considerare este că predarea în cadrul diversității implică predarea pentru fiecare individ în parte. Ținând cont de interesele fiecărui elev, de experiențele și țelurile sale facem, de fapt, un pas important în educația elevilor și integrarea lor în societate, după terminarea studiilor. Mai mult, putem spune că diferențele dintre indivizi sunt mult mai pregnante decât cele dintre grupuri. Din acest punct de vedere, poate una dintre cele mai mari provocări căreia trebuie să-i facă față un profesor este adaptarea stilului de predare astfel încât să corespundă necesităților fiecărui elev în parte. La noi în instituție învață 3 elevi cu cerințe educaționale speciale. Elevii sunt din clasa a VII-a. Ei se străduie mereu să

colaboreze cu ceilalți elevi din clasă și la Centrul de resurse unde activează cu mare plăcere. Noi desfășurăm activitățile de terapii ocupaționale, activități extra-curriculare. Toate lucrările manuale ale elevilor cu CES le expunem la expozițiile școlare. Elevii cu cerințe educaționale speciale participă și în activitățile colaborând cu semenii. Ei se integrează ușor în activitățile comune cu colegii tipici. Scopul acestei școli este de a crea pentru toți copiii un cadru prielnic învățării, pornind de la premiza că diferențele dintre oameni sunt normale și ele trebuie acceptate. Un rol important în cadrul școlii incluzive îl are pedagogia și învățarea centrată pe elev. Acest lucru implică automat adaptarea curriculumului și metodelor de predare la capacitatea și nevoia fiecărui elev în parte.

Predarea la elevii cu nevoi speciale solicită aceleași strategii și practici ca și predarea la orice alt tip de clasă. Cu alte cuvinte, o bună metodă de predare în general va fi o bună metodă de predare și pentru elevii cu nevoi speciale. Toți elevii au dreptul să aștepte de la învățământ cele mai bune și eficiente metode, iar elevii cu CES nu fac diferență. Școala incluzivă reprezintă o provocare pentru școlile obișnuite, însă ea nu trebuie privită ca o amenințare pentru performanța acestor școli. Multe dintre aceste instituții găsesc ca fiind dificil să integreze elevii cu nevoi speciale în cadrul claselor obișnuite. Însă această teamă poate fi depășită prin educație, resurse didactice adecvate, sprijin și nu în ultimul rând credința că incluziunea este un drept moral și social ce nu poate fi negat nimănui. Printre avantajele școlii incluzive se numără faptul că elevii cu CES sunt tratați ca parte integrantă a societății, au ca model restul colegilor care nu au probleme, atât copiii cu CES cât și colegii lor își dezvoltă abilitățile comunicative, devin mai creativi, acceptă diversitatea, etc. Profesorii adoptă metode diverse de predare-învățare, de care beneficiază toți elevii, nu numai cei cu CES. Socializarea între elevii și dezvoltarea prieteniiilor între colegi este destul de importantă în dezvoltarea procesului de învățare, datorită schimbului de informații permanent. Trebuie precizat, de asemenea, că alături de cadrele didactice și colegii de clasă, un rol important în asigurarea succesului copiilor cu CES este atribuit familiei și părinților acestor copiii. A fost demonstrat, de altfel, că în acele cazuri în care părinții și familia, în general s-au implicat activ în procesul de învățare, copiii cu CES au avut rezultate mult mai eficiente. Prin această implicare activă a familiei se crează, de fapt, o comunitate incluzivă ce-i va ajuta pe copiii cu CES să se integreze mai repede și cu mai mult succes în societate, după terminarea studiilor. Concluzionând, putem spune că incluziunea nu-i implică numai pe copiii cu CES; ea este de fapt o realitate și recunoașterea faptului că fiecare copil este unic. Școala incluzivă ne demonstrează, așadar, că suntem unul, dar nu unul și același.

Citate despre copilărie

1. Dacă îți poți purta copilăria cu tine, nu devii niciodată bătrân. Tom Stoppard
2. Copiii găsesc totul în nimic, oamenii găsesc nimic în tot. Giacomo Leopardi
3. Atunci când devii adolescent, pasești peste un pod. Poate că ești deja pe el. Pe celălalt mal este maturitatea. Copilăria este în spatele tău. Podul este făcut din lemn. Pe măsură ce pasești peste el, podul arde în spatele tău. Gail Carson Levine
4. Și trece trenul copilăriei și nu se oprește decât la vâmile cerului. – Ionuț Caragea
5. Copilăria este o lume de miracole și de uimire a creației scăldate în lumină, ieșind din întuneric, nespuse de nouă și proaspătă și uluitoare. Copilăria se termină atunci când lucrurile încetează să ne mai mire. Eugene Ionesco
6. Copilăria este o promisiune pe care nu ne-o ținem niciodată. Ken Hill
7. Copilăria nu este cuprinsă între naștere și o anumită vârstă și la o anumită vârstă. Copilul crește și departe lucrurile copilărești. Copilăria este regatul în care nimeni nu moare. Edna St. Vincent Millay
8. Copilărie. Perioadă a vieții umane, intermediară între idiotia prunciei și nebunia tinereții – la doi pași de păcatele maturității și la trei de regretele bătrâneții. Ambrose Bierce

Citate selectate de eleva clasei a VII-a **Stadneciuc Ariadna**

Ar trebui să citim pentru a da șansa sufletelor noastre de a huzuri .

Glasul copilăriei

de Ioan Ciorănescu

Era la începutul vacanței Paștilor. Gările erau pline de copii și de părinți cari se întorceau acasă de sărbători, sau cari se duceau să se recreeze de zarva orașului, în vre-un sat dela munte, sănătos și înconjurat de priveliști minunate.

Dar dacă ai fi observat în Gara de Nord din București fețele tuturor cari se pregăteau de călătorie, începând cu cei cari ședea la rând să-și scoată bilet și sfârșind cu ștregarii de elevi cari, cățărați pe scările vagoanelor se strigau unul pe altul, n'ai fi văzut o față mai veselă decât a lui Mircea Claudiu. Student în anul I de medicină, Mircea Claudiu nu văzuse de multă vreme satul în care se născuse și copilărise. Tatăl său, notar, îl trimesese să facă liceul în București ca intern ; iar când li se dedia școlarii vacanță, în tot timpul acestor lungi opt ani de școală, el șezuse la unchiul său, avocat în București. Acesta n'avea deloc greutate familiare și primise să ia în gazdă pe Mircea, ca să mai ușureze pe bietul frate-său, care avea cinci copii, împrăștiați și ei pe la alte școli : cei mai răsăriți în Târgoviște, iar cei mai mărunței la școala primară din satul Răsvad.

De aceea, în ziua aceea frumoasă de Aprilie, când trenul de Târgoviște se puse în mișcare, când locomotiva începu să șuere prelung, nu era zugrăvită pe chipul nimănui o bucurie mai mare ca pe chipul lui Claudiu. În legănarea mulcomă a vagonului pe șine, legănare pe care de atâta timp nu o mai simțise, el incepea să fie vrăjit de un vis frumos, și nu-și mai dedia seama dacă păpușoiul verde și înalt depe semănăturile din dreapta și din stânga trenului, dacă grâul, orzul, ovăzul și pomii cari începuseră să dea în floare, erau tablouri adevărate, sau el le vedea aeeva. Și atunci fruntea înfierbântată de fiorul înduioșării, și-o rezemă de geamul rece și aburit al vagonului; și cineva care s'ar fi uitat de-afară spre el, n'ar fi știut dacă o lacrima se prelinge depe obrajii lui, sau daca aburul s-a prefăcut pe geam în picături ce curg jos repede și voioase.

Abia apucă el să se desmeticească bine, când controlorul ceru biletele pentru Pucioasa. Puțin după aceea trenul se opri, și Mircea se dădu jos sprinten privind cu părere de rău de trenul de care se despărția și cu uimire și plăcere bătrâna gară, care se uita la el cu aeru-i măreț și scurtător.

Mircea trecu repede pe peron, printre călătorii care nu-l cunoșteau, și apoi o porni pe șoseaua națională ce duce spre Răsvad. Mergea repede ca și cum ar fi fost fugărit de cineva din urmă. Soarele se înălțase pe cer ca de tei suliți, când el sosi acasă. Bătu de trei ori la poartă.

Un câine lăptos se ivi din fundul curții, hămăind și arătându-și colții, și în acelaș timp ușa se deschise, și tatăl și mama lui Mircea deteră năvală toți la poartă, întru întâmpinarea celui care venise atât de pe neașteptate. După ce a mâncat, lucru care a fost luat drept motiv de frățiorul lui mai mic, Costel, să mai capete o bucată de budincă, și după ce a trebuit să povestească timp de vreo două ore la cei din casă, ce i se mai întâmplase în timpul unei atât de îndelungate înstrăinări de dânsii, Mircea se duse puțin să se odihnească. Prea era fericit, și prea turburat, ca să mai poată sta de vorbă după ce îl descuseră atâta.

Dar odihna îi fu de scurtă durată. Ca răspunzând melancoliei pe care o resimți el o clipită, gândindu-se la frumoșii ani ai copilăriei sale, duși spre a nu se mai întoarce niciodată, se auzi un sunet trist de clopot. Și sunetul era din ce în ce mai adânc, mai trist, mai grav, mai prelung.

Și par'că se adunau în sunetul acesta glăsuri omenești, cunoscute lui de mult, din copilărie ; și par'că toate glasurile acestea se îndreptau tânguitoare în spre el, cerându-i numai lui ajutorare.

Tresări brusc și-și îndreptă fără să vrea privirea la fereastra care da spre drum. Deodată văzu pe preotul satului, cu barba albă, tot așa cum îl știa de mic, copil, și pe dascălul Simion care purta un steag ros de vreme, pe care era zugrăvit chipul Sfântului Andreiu.

După ei veniau patru oameni care duceau pe umeri un sicriu lung îmbrăcat în catifea roșie, și o femeie și o fată învestmântate în negru, al căror plâns îți umplea inima de milă. Apoi urma un întreg convoiu de figuri mâhnite, pe care durerea își dăltuise asprimea ei mută.

Când zări fata îmbrăcată în negru, Mircea păli și se clătină pe picioare. Da, ea era! Eră o fată cu care învășase clasele primare, și pe care de opt ani de zile nu o mai văzuse. Era Tania (așa o botezaseră cu un nume mângâetor cei de-acasă), și nici nu se putea să fie alta căci nimeni afară de ea nu avea obrazul atât de alb și fraged, părul atât de castaniu și strălucitor, ochii atât de negri și talia atât de sveltă.

Și Mircea căută în grabă o pălărie, își aruncă o haină pe dânsul, și ieși afară să urmeze convoiul. Lumea nici nu-l observase, când, încet-încet, sosiră la cimitir. Printre crucile vechi, strâmbe și cu inscripțiile șterse, era săpată o groapă proaspătă, umedă. Și când groparii lăsară să se scufunde sforile cu care țineau coșciugul, când sgomotul de bulgări care se rostogoleau ne-ndurători fu acoperit de glasul preotului care cânta : „Vesnica lui pomenire!“, se auzi un țipăt sfâșietor, întretăiat de suspine. Mircea, care rămăsese pironit locului, simți că trebuie să fugă, să nu mai vadă chinurile ființei care îi fusese odinioară dragă.

El se gândise pe drum la o cuvântare pe care s-o țină înaintea mormântului, dar acum înțelegea că e o zădărnice, față de nemărginita durere pe care cineva o încearcă atunci când pierde un tată.

Când se întoarce acasă, Mircea Claudiu fu trist cum niciodată încă nu fusese. Rând pe rând i se perindau în minte întâmplări din copilărie, peste care predomină chipul luminos al prietenei sale Tania, și pe urmă se gândia la anii pe care-i petrecuse el în liceu, la uitarea care i se așternuse în suflet. Se gândia la nestatornicia simțămintelor sale, și la ore libere din anii de școală, pe care le întrebuițase fără folos. Însă își aduce acum bine aminte o mulțime de amănunte care trecuseră în ochii lui pe atunci nebăgate în seamă.

Ducându-se odată la un coleg, surora acestuia, care îi făcuse o deosebită impresie lui Mircea, citia: „Călugărul criminal“. Pe alte fete le surprinse vorbind în taină de *Sherlock Holmes* și de *Hick Winter*, sau de senzaționalele romane de aventuri ale d-lor Vasile Pop și Rădulescu-Niger. Pe fața multor din aceste fete întrezărise Mircea încă depe atunci cochetărie și fățărnicie ; întrezărise în convorbirile cu ele încă depe atunci o pornire firească a lor de a-l ului prin cunoștințele lor profunde asupra secretelor dansurilor moderne și eroilor atât de simpatici ai filmelor de cinematograf. Poate că prietenii pe care și-i făurise Mircea în școală, nu erau ei îndestul de bine văzuți ca să-l facă să lege prietenie cu fete cu altfel de simțăminte și altfel de cultură; poate că chiar exista astfel de fete, dar nu le-a cunoscut. Mircea nu putea ști cum sunt celelalte, dar după cât putuse el să vadă, se gândia acum cu tristețe la marea deosebire dintre

„școlărițele“ dela oraș, și simplitatea prietenei sale din copilărie, Tania. Tot ceea ce făcea ea nu era niciodată silit, și vorbele îi erau atât de neprefăcute și sincere iar zâmbetul, par’că pornea din fundul inimei.

Și astfel Mircea fu mâhnit timp de trei zile de-a-rândul. Se mirau toți cei din casă de această schimbare a cărei pricină nu puteau s’o găsească, din cauză că la toate întrebările el rămânea posomorât și nu răspundea nimica. Abia în seara Vinerei Patimilor, când auzi sunând clopetele care chemau pe credincioși la sfânta slujbă, abia în seara aceia când copiii treceau pe ulițele satului cu lumânările aprinse și cu Prohodul în mâini, un zâmbet de nădejde se ivi pe buzele sale. Și zâmbetul acesta fu împărțit de toți, iar fratele mai mic Costel, sări de gătul lui Mircea și-l întreabă vesel: „Nene, melgi și tu la biselică ?“ Și fără să mai aștepte răspunsul, căci el se îmbrăcase de mult cu hăinuțe noi și-și cumpăraseră din târg o lumânare de ceară învârtită în spirală, Costel îi îndesă pălăria pe cap și-l târâ după dânsul. Alte două surori ale lor veniau pe urmă, iar cel mai mic rămânea acasă.

În biserică era o îmbulzeală de nedescris.

Mircea își făcu loc în grabă printre oamenii care se dedeau cu respect în lături, și se urcă pe niște trepte sus, în așa numitul „pod“ al bisericii unde era corul. O voce tainică îi spunea că și Tania trebuie să fie acolo. Și într’adevar o văzu șezând rezemată de balustradă și așteptând să înceapă răspunsurile corului la leturghie.

Privirea par’că îi eră ațintită în spre ceva pe care ceilalți nu puteau să-l vadă, și ochii ei par’că erau răpiți de o contemplare mută și neturburată. Când văza pe Mircea zâmbetul trist depe buze i se șterse și el se îndreptă către dânsa ca spre o veche prietenă.

În adevăr, emoția pe care o simțea, era mai mare cu mult decât chiar aceea pe care o avusese când da examen în fața profesorilor, ori când pe la serbări recită vre-o poezie sau țineă vre-o conferință. Dar nu după mult timp, corul începu să cânte. Mircea cânta alătura de Tania și vocea îi eră atât de frumoasă, cum nici el nu se așteptase.

Băeții se uitau mirați spre „domnișorul“ care se întorsese dela București, iar fetele trăgeau cu coada ochiului spre dânsul. El se simțea acum mai fericit decât ori când în viață. Deodată începu să răsunе acelaș clopot care cu câteva zile mai înainte îi adusese o veste atât de tristă.

Dar sunetul bătrânului clopot nu mai eră acum ca înainte, grav și melancolic. Acum sună repede, viu, vioiu, sburdalnic. Și par’că se uniau în sunetul acesta iarăși glasuri îndepărtate, necunoscute, care îi șopteau la ureche : „Noi suntem *glasul copilăriei tale!* Întaarce-te spre noi și spre Tania pe care atâta timp ai uitat-o ! Tania! Tania ! Da, da ! Bang, bang ! Noi suntem glasul copilăriei tale !“ Mircea simți că i se umezesc ochii. Și, cine știe de ce, acelaș farmec desăvârșit, aceiași vrajă adâncă el o văzu și pe fața prietenei sale. Îi strânse mâna în tăcere, și privirile lor se îndreptară pline de recunoștință în spre Christul răstignit, depe pânza acoperită cu flori, din mijlocul bisericii.

Și clopotul le cânta acum melodios fericirea viitoare, iar acum și privirea lui Mircea era ațintită în spre un punct nevăzut, în spre ceva ce nimeni nu putea să zărească, într’o contemplare mută și neturburată..

Creații proprii ale elevilor și ale profesorilor din gimnaziu

Cea mai frumoasă- i limba mea

Vrabie Mădălina, eleva clasei a VI-a

Vorbesc cea mai frumoasă limbă

Din toate de pe- acest pământ

Și țara mea e cea mai mândră,

Fiindcă- i locul cel mai sfânt.

Și cântecele mai duirose

Se cântă doar în limba mea.

Și melodii armonioase

Cu dor îți umple inima.

Cuvinte mlădioase mii si mii

Tot se rostesc în țara mea.

Eu cu mândrie declar lumii:

Cea mai frumoasa- i limba a mea!

Familia

Motruc Cristina, eleva clasei a IX-a

Familia e singura mea moștenire
Pe care bunii mi-au lăsat-o din iubire,
E-un legământ în viață, e fericire.
Când părăsiți suntem, ea ne rămâne.

Familia nu ne rănește, ci ne iartă.
Ea ne învață să fim buni copii,
Pentru năzbâtii uneori ne ceartă:
Că furăm mere, c-alergăm prin vii.

Familia-i o tânără crăiasă,
E-un câmp veridic și frumos.
Ea-i gingașă ca o mireasă,
E-un nai ce cântă tainic și duios.

La vatra ei renaștem iar iubirea,
Unde-am crescut cu toții rând pe rând,
Unde bunicii ne-nvățau ce-i fericirea,
Unde i-am văzut cum pleacă de curând.

Familia făurește vieți și caractere-
Urmași demni de trecutul glorios
Ce cultivă bunuri, bunele maniere:
Adevăr, respect și tot ce e frumos.

S-a stins poetul

Pîslaru Mariana, profesoară de lb. lit. română

Atunci când plânge inima în mine,
Ești un mormânt în care susură neputința,
Iar când spre mine fericirea vine,
Ești parfumul dulciu ce-mi acoperă fața.

Mă copleșesc amintiri din alt mileniu,
Căci despre tine am citit undeva.
Mărite, totuși prin opere ești încă viu-
Mi-ai împodobit sufletul cu ceva!

Când îți citesc cu nostalgie cărțile,
Alunec într-un ansamblu de figuri de stil
Și astfel simt că gust din averile spirituale
La care mă duce des gândul infantil.

Ai dispărut asemeni aromei de vanilie,
Asemeni miresmei de cimbru și de mușețel...
Cu drag te voi purta în suflet o veșnicie
Pentru c-ai procedat ca prietenul fidel.

Te-ai stins asemeni focului din vatră,
Sorbind din revelația conturată a-mplinirii;
Ți-au construit azi monument din piatră
La temelia cărui cad mândri trandafirii.

Adresare către poet

(poezie dedicată poetului D.Matcovschi)

Dragă Dumitre Matcovschi, poet valoros,
Ați muncit în miezul limbii mereu cu folos,
Ați creat o operă extraordinară,
Ne-ați lăsat o adevărată comoară.

Permanent ați scris poezii cu rost
Pe care cu drag le-nvățăm pe de rost.
Ele sunt variate, plăcute și multe
Pe care toți cu drag vor să le-asculte.

Poeziilor să dați viață ați iubit
De cu seară și până la răsărit.
Ați scris pentru tot neamul românesc,
Iar pentru aceasta toți vă prețuiesc.

Ați depus muncă cu pasiune,
Creând o adevărată minune.
În fața dumneavoastră ne-nchinăm,
Căci din opere nectar noi savurăm.

**Țurcanu Cristina, elevă a clasei a VII-a,
gimn., „Vitalie Ceban”, s. Alexăndreni**

Pentru tine,maestre!

(poezie dedicată poetului D.Matcovschi)

**de Stadneciuc Ariadna,elevă a clasei a VII-a,
gim.,„V.Ceban”,s.Alexăndreni**

Dragă și iubite maestre,
Mă-nchin ție cu tandrețe.
Datorită creațiilor tale minunate.
Devine lumea-ntreagă mai bogată.

De-a lungul vieții tale,
Ai avut o inimă mare,
Iar poeziile tale de dragoste și dor
Au adus lumină în suflet tuturor.

Sufletul tău frumos și pur
N-a făcut rău nimănui.
Ați fost un om minunat
Și de lume adorat.

